

[Dahl.]

Arbejdsløshedskasserne og faa Understøttelse, men maa være henvist til selv at skaffe sig andet Arbejde, naar de har nægtet at modtage Arbejdet paa et af de Steder, hvor man, lad mig sige, søger sidst.

Jeg kan heller ikke godkende den Argumentation, som den højtærede Arbejds- og Socialminister imødegik ved at anføre Procenterne for Arbejdsfordelingen inden for de forskellige Fag, ikke godkende, at man nu skyder Arbejdsfordelingsloven i Skoene, at den i Virkeligheden kun betyder en maskeret 40 Timers Arbejdsuge. En Betingelse maa det i alt Fald være, at man er enig med Modparten derom. Det er ikke muligt for Arbejderne selv at lave Arbejdsfordeling; de skal stadigvæk have Modparten med og endelig have Fordelingen godkendt af de offentlige Instanser. Jeg vil haabe, at Diskussionen her kan bidrage til, at vi ved den endelige Revision af Loven kommer til Erkendelse af, at det maa være et berettiget Krav fra Lønarbejderne i dette Land, at man, for saa vidt man ikke kan skaffe dem den Beskæftigelse, der er Betingelsen for deres Levestandard, da giver dem, ikke nogle, skal vi sige faa Kroner til at opretholde Livet for, men yder dem den Erstatning, som saa mange andre faar, naar det er gaaet galt for dem i dette Samfund. Jeg vil derfor udtale Ønsket om, at vi snarest maa komme til Klarhed over, at Arbejdsfordelingsloven ikke alene er, lad mig sige nødvendig, men at den ogsaa er retfærdig over for den Del af den danske Arbejderklasse, som ellers vilde blive ramt af Arbejdsløshed.

Boeck-Hansen: Naar jeg paa ny har bedt om Ordet, er det for at gøre det ærede Medlem Hr. Dahl opmærksom paa, at jeg ikke et eneste Øjeblik har paastaet, at det var Arbejderne alene, der lavede Arbejdsfordeling. Det har han fuldkommen misforstaaet. Det er Arbejderne og Arbejdsgiverne, der tilsammen laver en saadan Ordning, og den skal saa godkendes af de paa-gældende Autoriteter. Men jeg skal heller ikke nægte, at der kan være Arbejdsgivere, som er egoistiske nok til at ville holde mange af deres Folk, saaledes at de laver lidt rigelig Arbejdsfordeling, netop for at holde dem sammen paa Stedet. Det skulde de maaske ikke gøre, naar der mangler Arbejdere andre Steder. Der er ogsaa mange Arbejdsgivere — men det tror det ærede Medlem Hr. Dahl maaske ikke —, som er imødekommende nok til at lave Arbejdsfordeling i stor Udstrækning. Det er utvivlsomt, at nogle Arbejdsgivere er for gode, og nogle er

for daarlige. Det ærede Medlem Hr. Dahl paastaar oven i Købet, at det naturligtvis — hvorfør mon han egentlig siger naturligtvis? — er urigtigt, at en Mand, der arbejder 32 Timer om Ugen og faar Godtgørelse for 16 Timer, kan tjene lige saa meget som en Mand, der arbejder 48 Timer. Jo, det kan han simpelt hen, fordi han forcerer Arbejdet de 32 Timer. Og det er rimeligt at tro det. Jeg er overbevist om, at da det ærede Medlem Hr. Dahl var ung og skulde have gennemført 8 Timers Arbejdsdagen, har han flere Gange sagt, at Arbejderne fik lige saa meget ud af 8 Timer som af 10 Timer. Og noget er der naturligvis om det: hvis de forcerer Arbejdet mere under den kortere Arbejdstid, kan det gøres. Naar man kun har 32 Timers Arbejde plus 16 Timers Godtgørelse, kan man faa større Arbejds-løn alt i alt, naar Godtgørelsen ligger saa højt som den gør, paa $\frac{4}{5}$. Dette er i Virkeligheden Tilfældet. Jeg gaar ikke rundt med Dokumenterne desangaaende, men nu har jeg forklaret det, og alene det, at det ærede Medlem Hr. Dahl har hørt efter, turde være tilstrækkeligt til, at han har forstaaet det.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Rager har Ordet for en kort Bemærkning.

Rager: Jeg vil blot sige til den højtærede Arbejds- og Socialminister, at jeg forstaaer jo godt og er ikke ukendt med, at der i Ministerierne har været Vanskeligheder i det politiske Arbejde, Vanskeligheder med at faa Tingene færdige, men jeg gør bare opmærksom paa, at til syvende og sidst, naar vi har faaet sat Terminen, bliver de færdige. Og det er det jeg mener, om ikke de Kræfter, der medfører, at det endelig bliver færdigt, kunde inspirere til, at Arbejdet blev færdigt paa et lidt tidligere Tidspunkt. Det vilde være rart for alle Parter.

Den højtærede Arbejds- og Socialminister kom ind paa, at jeg havde betegnet en Udtalelse af den socialdemokratiske Ord-fører (Dahl) som parodisk, idet jeg havde sagt, at det var parodisk at sige, at der ikke var Tid nok til den 15. December til at revidere Lovene. Jeg forstod paa den højtærede Arbejds- og Socialminister, at der var virkelig ikke megen Tid. Det er jeg i og for sig enig i. Jeg sagde heller ikke, at Bemærkningen var parodisk, hvis den havde staaet helt for sig en almindelig Dag, men jeg sagde, den var parodisk i denne Situation, hvor der har været budt Rigsdagen, hvad der er budt den i disse Dage. Naar jeg tænker paa den store Erstatningslov, vi